

Turinys

Įžanga	9
1. Pradžia	11
2. Mano angelas sargas	20
3. Praeities skausmas	28
4. Palikti vietos Dievui	35
5. Angelų gelmė	44
6. Chirurgas, atsiuntęs man pacientę	51
7. Jonas Krikštytojas	57
8. Dievas pasiima mano mamą	63
9. Arkangelas Gabrielius ir mūsų mylimieji	69
10. Kasdienis mano gyvenimas	75
11. Angelas Hosas sėdi ant mano lovos su paslaptinga knyga	83
12. Vėl sutinku Džo	93
13. Vaikų prigimtinės teisės	102
14. Šventoji koplyčia	111
15. Ar angelai nuvalkioti ir sukomercinti?	119
16. Angelai kasdieniame gyvenime	133
17. Klausymo malda	143
18. Švytintis kūdikis	148
19. Paskutiniai mano metai mokykloje ir susitikimai su šventuoju Pranciškumi	155

20.	Vairavimo egzaminai ir šventovės	175
21.	Drugeliai	185
22.	Bažnyčia	195
23.	Motina Žemė	205
24.	Jėzus ir gyvybės medis	215
25.	Angelas Amen, kasdienis gyvenimas ir mano draugė Katerina	222
26.	Ritinys	229
27.	Trylikametė Olivija	238
28.	Gamtos energija	249
29.	Nepažįstamieji prie vartų	261
30.	Mano Meilės Paukštelis	265
31.	Atminkite, kad esate mylimi	277
32.	Smerkimas	291
33.	Pažintis su Brajanu	295
34.	Stiklinė pieno	307
35.	Jėzaus kančia	310
	Padėka	331

Ižanga

Šią knygą rašau praėjus daug metų nuo tada, kai angelai man pranešė mano užduotį – priminti žmonėms, kad jie turi angelus sargus, pasakoti apie dvasinę jų gyvenimo tikrovę.

Nuolat sužinau ką nors nauja apie angelus. Vaikystėje man ne viskas iškart buvo pasakyta, išgirdavau tik tai, ką pajėgdavau suprasti. Rašau apie įvairius dalykus tada, kai man pranešama, kad pasaulis jau pasirengęs juos suvokti.

Kai ką man pasakoti draudžiama, kai kurias paslaptis vėliau leidžiama atskleisti. Pavyzdžiui, ilgai negalėjau nieko pasakoti apie savo angelą sargą.

Šioje knygoje yra daug paslapčių, kurias tik dabar man buvo leista papasakoti jums.

Ši knyga yra „Angelai man glosto plaukus“ tęsinys, ji toliau pasakoja mano gyvenimo istoriją, be to, į ją įtraukiau pasakojimų apie savo vaikų auginimą, apie susitikimus su arkangelu

Mykolu, angelu Eliju, Meilės Paukšteliu, apie didžiulę laimę ir nesėkmes, apie atrastą ir prarastą meilę.

Šioje knygoje paaiškinu, kaip suartėti su savo angelu sargu. Kai buvau vaikas, angelas sargas mane išmokė kelių pratimų, ir dabar juos atskleidžiu jums, kad užmegztumėte tvirtesnę dvasinį ryšį su savo angelu sargu.

Parašiusi knygą „Angelai man glosto plaukus“, dar daug ką sužinojau. Žvelgdama į praeitį aiškiau suprantu, kas ir kodėl man andai nutiko. Geriau suvokiu ir tai, ką mes visi išgyvename šandienos pasaulyje. Ankstesnėse savo knygose ir kalbose daugiausia dėmesio skyriau angelų vaidmeniui mūsų gyvenime. Šioje naujoje knygoje kalbu ir apie išėjusius mylimuosius, apie sielas iš dangaus, kurioms leidžiama trumpai mus aplankyti; aiškinu, kaip su jomis bendrauti. Pasakoju apie tai, kaip melstis į Dievą, kaip prašyti angelų pagalbos, kaip maldos keičia visą mūsų esybę.

Svarbiausia, dabar daug geriau suprantu, kaip angelai mus mato, kaip jie mus myli, ką jie gali dėl mūsų padaryti ir ko jie iš mūsų nori – ką jie regi mūsų širdyse.

Dievas ir angelai yra šalia, jie gali padėti mums kiekvieną akimirką – tereikia prašyti ir, žinoma, klausytis. Todėl šią knygą pavadinau „Angelai mano rankose“.



PIRMAS SKYRIUS

Pradžia



Pasinėrusi į savo pasaulėlį spalvinau knygelę, ant žemės mėtėsi pieštukai. Labai stengiausi neužbrėžti už linijos, bet sunkiai sekėsi, kartais net truputį susierzindavau. Man buvo maždaug ketveri.

Tądien virš mano rankytės pasirodė didelė auksinė ranka. Angelo prisilietimas pripildė mane meilės, beveik užmiršau spalvinamą paveikslėlį. Sutelkiau dėmesį į angelo plaštaką, žavėjausi šviesa ir įvairiomis smulkmenomis. Ilgi pirštai, judantys kartu su manaisiais, buvo tiesiog tobuli. Jie vedžiojo pieštuką mano rankoje ir švytėjo. Tiesą sakant, visa angelo ranka spinduliavo kaip deglas, nušviesdama grindis, kur gulėjo knygelė ir aplink mane išbarstyti pieštukai.

Tada angelas man tarė:

– Ateina tavo mama.

Mama įėjo į kambarį, šiek tiek pastovėjo prie manęs ir pasakė:

– Labai gražiai nuspalvinai.

Nusišypsojau jai. Mama nusigręžė, nuėjo prie lango ir atitraukė užuolaidas, kad būtų šviesiau. Mintimis, kaip dažnai darydavau, kreipiausi į angelą. Nereikėjo nieko sakyti balsiai.

– Mama nemato šviesos, kurią man spinduliuoji. Ji nežino, kad užuolaidas galima palikti užtrauktas.

Angelas perspėjo:

– Lorna, atmint, turi saugoti paslaptį. Nieko jai nesakyk.

Atsakiau:

– Gerai.

Mama išėjo iš kambario ir grįžo į virtuvę.

Ankštoje mūsų svetainėje dažniausiai būdavo tamsu. Dieną mama drausdavo degti šviesą. Kiek prisimenu, tėvams visada stigo pinigų. Man jau baigiant spalvinti paveikslėlį, į kambarį įėjo mūsų katytė Juodė. Ji atsitūpė prie manęs. Angelas atitraukė ranką nuo manosios ir ištiesė ją prie pieštukų ant grindų. Nukreipęs pirštą, bet neliesdamas jų pajudino pieštukus. Juodė ėmė žaisti su pieštukais ir aš nusijuokiau. Ji letenėlėmis sugavo pieštuką ir jį laikydama apsvirtė ant nugaros. Ji vis gaudė pieštuką ir ritinėjosi po kambarį.

– Ar Juodė mato iš tavo rankos sklindančią šviesą? – paklausiau angelo.

Angelas atsakė:

– Ne, Juodė šviesos nemato.

Angelas pridėjo ranką prie knygelės ant grindų ir apšvietė ją savo spinduliais.

Linksmi sušukau:

– Ji nuspalvinta!

Pakėlusi knygelę gerai, įdėmiai išžiūrėjau, o angelas sušnabždėjo man į ausį:

– Žinai, Lorna, tu ir be mano pagalbos gali kuo puikiausiai spalvinti paveikslėlius.

Esu tikra, jis tai pasakė todėl, kad būdama maža netikėjau galinti gražiai spalvinti be angelo pagalbos.

„Ačiū tau, angele, kad mokai mane ir man padėti“, – tokius žodžius išstardavau kaskart, kai angelas uždėdavo ranką ant manosios ir padėdavo man spalvinti paveikslėlį.

Kiekvieną dieną nuo pat kūdikystės regėjau angelus kūnišku pavidalu. Neįsivaizduoju gyvenimo neregint angelų ir su jais nesikalbant. Man tai įprasti dalykai, o jums, žinau, yra kitaip.

Galiu tik patarti pastumti į šalį abejones ir suteikti sau galimybę suvokti, kad esate ne tik žmogiškosios būtybės. Jūs esate milijoną kartų didingesni. Jūs turite sielą. Esate ne tik fizinis kūnas, bet ir dvasinė būtis. Bent akimirką pamąstykite apie tai. Jei esate skeptikas ar netgi cinikas, paklauskite savęs: ką prarasčiau pripažinęs galimybę, kad turiu angelą sargą?

Vieną šaltą žiemos dieną paklausiau mamos, ar galėčiau išeiti už namo pažaisti. Mama tarė:

– Gerai, tik turi šiltai apsirengti. Supratai?

Pažadėjau tai padaryti ir nudūmiau į koridorių pasiimti striukės. Mama priėjo prie manęs.

– Štai senos pirštinės. Su jomis pirštukams bus šilta.

Perbėgau koridorių ir stabtelėjau prie dirbtuvės durų. Joje buvo labai tamsu. Visada palaukdavau, kol akys apsipras su tamsa, kad saugiai apeičiau visokius griozdus ir nusigaučiau iki užpakalinių durų. (Anuomet mes dar gyvenome trobelėje Senajame Kilmainhame.)

Mūsų trobelė Senajame Kilmainhame buvo panaši į lėlių namelį. Gyvenome ten nuo mano gimimo, kol įgriuvo stogas –

tada man buvo maždaug penkeri. Man sunku tiksliai prisiminti datas, taigi nesu tuo visiškai tikra. Šiaip ar taip, stogui įlūžus persikraustėme į Balimuną pas mano pusseserę Netę. Ji gyveno viena. Jos tėvai mirė, kai ji buvo maža. Mes pas Netę pagyvenome vos porą metų, paskui persikraustėme į Dublino priemiestį Rahenį ir apsigyvenome savivaldybės būste Edenmoro rajone. Ten visi namai atrodė vienodai. Tėtis susižeidė per nelaimingą atsitikimą darbe. Kiek žinau, jam vietoj išmokos buvo pasiūlyta vadybininko vieta. Tapęs vadybininku jis ėmė daugiau uždirbti ir tėvai galėjo pasitaupyti pinigų. Po kelerių metų jie nusipirkė namą Leikslipe, miestelyje prie Dublino. Aš tada buvau paauglė. Gyvenau su šeima, kol ištekėjau už Džo; gavę valstybės paskolą, nusipirkome trobelę Meinute.

Paėjau mūsų sodo takeliu ir užlipau ant kauburio jo gale. Ten prie sienelės ėmiau žaisti. Iš pagaliukų ir akmenėlių statydama namą išgirdau savo vardą. Atsigręžusi pamačiau arkangelą Mykolą, stovintį maždaug per metrą nuo manęs prie lauko tualetų durų. Plačiai nusišypsojau, pasisveikinau su Mykolu ir toliau rankiojau nuo žemės akmenukus. Paklausiau, ar jis atėjo man padėti.

– Ne, Lorna, – atsakė jis, – atėjau tik pasikalbėti.

Lioviausi rinkusi akmenėlius, o tuos, kuriuos turėjau rankoje, pasidėjau ant sienelės, kad neprapultų. Ant mano rankos pasirodė didelė auksinė švytinti ranka. Arkangelas Mykolas paklausė:

– Lorna, ar žinai, kieno tai ranka?

– Taip, žinau. Angelo, kuris būna šalia manęs visada, kai miegu lovoje. Jei trumpam atsimerkiu, pamatau mane apkabinusią angelo ranką. Tai mano angelas sargas. Mykolai, negi nežinai? Visi turi angelus sargus, taigi ir aš turiu turėti.

Arkangelas Mykolas griausmingai nusikvatojo, net aš sukikenau.

– Norėjau, kad tu man tai pasakytum, – kalbėjau toliau. – Šiek tiek nerimavau. Bijojau klausti – o jei būtum pasakęs, kad aš neturiu angelo sargo? Bet dabar aš laiminga.

Regėdavau už žmonių stovinčius angelus sargus. Arkangelas Mykolas man jau anksčiau papasakojo apie juos, bet niekada ne-užsiminė apie manąjį.

– Koks jis? – paklausiau arkangelo Mykolo, norėdama išgirsti patvirtinimą, kad turiu savo angelą sargą.

Tada virš manęs sklandęs angelas, ant mano rankos laikęs didelę savo ranką, atsistojo prieš mane. Tariau jam:

– Dar nebuvau mačiusi tavęs stovinčio priešais.

Angelas atsakė:

– Lorna, dariau tai daug kartų, bet dažniausiai tau miegant. Kartais atsistoju prieš tave, kai tu spalvini ir tau nereikia mano pagalbos. Tik tu manęs nematai.

Angelai sargai kartais išeina iš už nugaros ir atsistoja prieš žmogų. Kartais net būdamas už nugaros angelas apgaubia žmogų – sunku paaiškinti, kaip jis tai padaro. Dažniausiai angelas sargas priekyje atsistoja ištikus nelaimi. Taip jis padeda žmogui užmegzti su juo ryšį, atrasti išeitį iš sunkios padėties, pajusti angelo sargo veikimą ir neprarasti vilties.

Tada arkangelas Mykolas paklausė manęs:

– Ar prisimeni, ką tau pasakojau apie angelą sargą?

– Lyg ir taip!

– Lorna, sakyk, ką prisimeni.

Kurį laiką mažčiau, kol ėmė kilti prisiminimai. Suvokiau, kad buvau užmiršusi viską, ko arkangelas Mykolas mane mokė apie angelus sargus.

Ėmiau pasakoti arkangelui Mykolui:

– Sėdėjau antrame aukšte savo lovoje. Tu įėjai į mano kambarį. Rankoje laikei atverstą knygą. Skaitei iš jos ir aiškinai apie mano angelą sargą. Sakei, kad angelas sargas nepaliks manęs nė sekundės, kad niekada nebūsiu viena, kad jis mane myli. Arkangele Mykolai, ar prisimeni tą ilgą žodį? Nemoku jo gerai ištart.

Arkangelas Mykolas atsakė:

– Myli besąlygiškai.

– Taip, tikrai.

– Lorna, pasakyk balsiai.

Pakartojau tuos žodžius gal šešis kartus, kol sugebėjau taisyklingai ištart. Dėl disleksijos man sunkiai sekėsi mokytis tarimo. Reikšmę irgi sunkiai supratau.

Tariau jam:

– Besąlygiškai myli. Arkangele Mykolai, kai tu ištari šiuos žodžius, aš sugebu juos pakartoti. Ką dar pasakojai man apie angelą sargą?

Jis atsakė:

– Tu savo angelui sargui esi svarbiausias žmogus.

Nusišypsojau jam, manydama, kad jau prisiminiau viską, bet jis ir vėl paklausė:

– Ką dar sakiau?

Pasižiūrėjau į priešais stovintį angelą sargą. Jis šypsojosi ir laikė man už rankos, o aš sukau galvą. Labai stengiausi prisiminti, ką apie jį girdėjau. Pažvelgiau į arkangelą Mykolą ir staiga akyse nušvito. Sušukau iš džiaugsmo.

– Taip, jau prisimenu, jis yra mano sielos vartų sergėtojas!

Stovėjau ir žiūrėjau į savo angelą sargą. Negalėjau atplėšti nuo jo akių. Man jis buvo gražesnis už bet kuri regėtą angelą.

Iš jo sklindanti šviesa išryškino žmogiškąjį pavidalą. Stengiausi apžiūrėti jį visą. Stebeilijausi į jį taip, lyg mano akys būtų didina-
mieji stiklai, nenorėjau nieko praleisti.

Jis vilkėjo auksinius drabužius, vilnijančius iki pat kojų pirštų. Neįžiūrėjau, kiek buvo tų drabužių, bet kiekviena medžiagos klostė atrodė tobulai. Drabužiai pleveno lyg pučiant vėjeliui.

Žengiau į priekį, norėdama jį apkabinti, bet arkangelas Mykolas pasakė:

– Lorna, negali prieiti prie angelo sargo, nors kartais atrodo, kad galėtum. Tik angelas sargas gali apgaubti tave savo drabužiu. Atvirkščiai neišeina. Lorna, nedaryk to. Tai leidžiama tik angelui sargui.

– Žinau, – liūdnai pasakiau Mykolui. – Labai gaila.

Angelas sargas nusišypsojo man, bet nepasakė nė žodžio. Jis man atrodė kaip milžinas. Staiga jis išskleidė sparnus ir jais apkabino mane. Sparnai buvo iš įvairių pavidalų ir dydžių auksinių plunksnų. Mačiau kiekvieną plunksnos pūkelį, kiekvieną smulkmeną. Plunksnos atrodė labai minkštos. Vienos jų buvo kaip paukščių – tokios, kokias matome kasdien. Kitos apskritos, trikampės, kvadratinės, kryžiaus formos ir dar kitokios.

Arkangelas Mykolas pašaukė mane vardu, o angelas sargas tuo pat metu išskleidė sparnus. Jie atsivėrė lyg durys. Pakėlusi galvą pamačiau, kad arkangelas Mykolas pirštų galais liečia mano angelo sargo plunksnas. Jos nušvito! Į simbolius panašios plunksnos ėmė suktis ratu, beveik liesdamos mane. *Jutau* švelnų vėjelį. Paskui arkangelas Mykolas atitraukė pirštą ir jos liovėsi suktis. Paklausiau, ar galėčiau jas pačiuopinėti.

Angelas sargas atsakė:

– Ne.

Bet skleisdamas sparnus viena plunksnele dešinio sparno gale palietė man ranką. Plunksnelė buvo be galo švelni, atrodė, mano kūnu nusirito meilės banga. Tada jis paleido mano kairę ranką.

Arkangelas Mykolas pasakė, kad jam reikia eiti, ir pradingo. Atsigrėžiau į savo angelą sargą.

– Džiaugiuosi, kad tau niekur nereikia eiti.

Jis sukuždėjo man į ausį:

– Lorna, aš visada su tavimi.

Užsidengiau burną, atšokau atgal ir sušukau:

– Ak, užmiršau pasakyti arkangelui Mykolui, kad negaliu niekam minėti tavo vardo. Jis turi būti laikomas paslapyje.

Angelas linksmi nusišypsojo, parodydamas, kad ir pats tai žino, tada mostelėjo į akmenukus, su kuriais žaidžiau. Pasiėmiau juos nuo sodo sienelės ir vėl ėmiau žaisti, statyti namuką iš pagalių ir akmenėlių.

Angelai nėra nei vyrai, nei moterys. Tik kartais jie atrodo kaip vyrai arba moterys, o kartais esti nepanašūs nei į vienus, nei į kitus. Iki šiol dar nepasakojau apie savo angelą sargą, nes man buvo draudžiama. Visą gyvenimą angelas sargas man nuolat primindavo, kad negaliu apie jį pasakoti ar atskleisti jo vardo, bet vieną dieną man bus leista šį tą paminėti. Niekada negausiu leidimo pasakyti savo angelo sargo vardo ar papasakoti apie jį viską. Kai buvo išleista pirmoji mano knyga „Angelai man glosto plaukus“, angelai sargai ir kiti angelai man be paliovos kartojo, kad nevalia atsakinėti į klausimus apie angelą sargą.

Kai per radiją duodavau interviu, pasirodydavau televizijoje ar stovėdavau scenoje ir žurnalistas pasiteiraudavo apie angelą sargą, sutrikdavau. Tardavausi su angelais, klausdavau, ką sakyti.

Angelas sargas sušnabždėdavo man į ausį:

– Sakyk tiesą.

Giliai įkvėpdavau ir tardavau:

– Negaliu kalbėti apie savo angelą sargą. Draudžiama.

Kartais žurnalistas bandydavo išpešti atsakymą, bet aš nepasiduodavau. Būdavo labai gėda.